

Beszámoló

Az alapképzés során egy szemesztert töltöttem Ljubljanában az Erasmus+ program keretein belül. Már akkor eldöntöttem, hogy ha felvesznek mesterképzésre ismételten élni fogok a program adta lehetőséggel, ezúttal azonban Olaszországba pályáztam, hogy a szakmai ismeretek mellett olasz nyelvtudásom is csiszolni tudjam, hiszen nagyszerű lehetőség ez arra, hogy rákészüljek a közelgő nyelvvizsgára.

Mivel ez már a második mobilitási időszakom volt sokkal nyugodtabban vágtam neki az utazásnak. Persze volt bennem izgalom a félévet illetően, de a korábbi tapasztalataim nyújtottak annyi magabiztosságot, hogy tudjam, ezúttal is képesek leszek megfelelni a program elvárásainak. Az tapasztalatok azonban nem hidalnak át minden nehézséget, sőt gyakran ők maguk teremtik az új kihívásokat. A tapasztalatok elvárásokkal járnak és csalódásokkal, ha az új élmények és tapasztalatok nem találkoznak egymással. Így nekem a legnagyobb kihívást az jelentette, hogy elengedjem ezeket az elvárásokat és megéljem a merőben más, új élményeimet. Persze a ljubljana-i mobilitás jó tanácsadónak is bizonyult, mint a tanuló pénz. Padovában már tudtam mi az, amin változtatni szeretnék. Ez elsősorban a közösségiéletre vonatkozott. Nehezen adaptálódom új szociális környezethez, ezért hajlamos vagyok arra, hogy visszahúzódjak, most azonban elhatároztam, hogy túl lépek a korlátjaimon és részt veszek minél több helyi, illetve az ESN által szervezett rendezvényen.

Az utazáshoz a Flixbus szolgáltatásait vettem igénybe, amellyel viszonylag kedvező áron, ám legalább tizenkétórás zötykölődést követően jutottam el Padovába. De legalább senki sem mérte le a csomagom, így fért bőven a túrórudiból, Boci csokiból és házilekvárból is. Az utazást követően egy négy szintes társasház harmadik emeleti lakásában találtam magam, amelyen egy tádzsikisztáni lánnyal és három olasz fiúval osztoztam. Az albérlet közel volt főpályaudvarhoz, és fél órán belül szinte bárhová eljutottam a városba gyalog, az egyetemre és a történelmi városközpontba is. Így egyáltalán nem kellett igénybe vennem a padovai tömegközlekedést. Persze szégyenletes is lett volna villamossal közlekedni, hisz a Padovát mindenki biciklivel járja. Mivel a szobámon osztoznom kellett, viszonylag olcsón megúsztam a szállás kérdést

(190 euró havonta), bár a rezszi időnként tartogatott nem túl kellemes meglepetéseket, ugyanakkor az irreálisan magas villanyszámlánk ellenére is jól kijöttem az ösztöndíjamból.

A padovai egyetemnek jól megszervezett és komoly 'buddy' hálózata van, amit végül nem vettem igénybe, ugyanis szeretem a problémamegoldás, illetve a felfedezés örömét, amit nem igazán táplálna, ha valaki minden kérdésemre válaszolna. Persze kétségkívül sok időt spóroltam volna meg vele. A mentorok mellett az ESN tagjaihoz is bármikor fordulhattunk problémáinkkal. Ők egyébként számos programot szerveztek az Erasmus hallgatók számára, különösen az első időszakban, ahol gondosan ügyeltek arra is, hogy az aperol mellett egymással is legyen alkalmunk megismerkedni. Az egyetemi bulik mellett Itáliát is felfedezhettük a segítségükkel, a kirándulásokkal járó költségek, azonban nem az én pénztárcámhoz voltak szabva, így az ESN adta lehetőségek helyett én a magam szervezett utazásokat részesítettem előnyben. Az egyetemen zajló oktatás minősége mellett egyébként ezt élveztem a legjobban, hogy volt alkalmam nekivágni Olaszországnak. Jártam Velencében, Veronában, Milánóban, Nápolyban, Materában és szerveztem egy utolsó pillanatos kiruccanást Bolognába, Firenzébe és Pisába is. A júniusi kánikula ráadásul a strandolásnak is kedvezett. Az Erasmus hallgatók körében elsősorban a Padovából könnyen megközelíthető Sottomarina vált népszerűvé.

A fenomenális ételek, a művészetek és az olasz nyelv mellett, persze azért is pályáztam Padovába, mert az egyetemnek nagyon jó híre van, különösen a kognitív pszichológia terén. Bár a kurzusválasztáskor gondosan ügyelnem kellett arra, hogy a kint teljesített kurzusok itthon beszámíthatók legyenek, sikerült néhány olyan kurzusra is beülnöm, amelyek olyan ismerteket és tapasztalatokat tudtak nyújtani, amelyekhez a hazai képzésben egészen biztosan nem jutottam volna hozzá. Továbbá rendkívül élveztem azt a nyitottságot, gyakorlati szemléletet és aktualitást is, amivel itthon csak elvétve találkozunk a pszichológus képzésben. Sokan úgy vélik az erasmus félév laza, kevés óra, kevés kötelezettség, és az erasmus hallgatókat úgyis mindenki átengedi. Padovában ez azonban nem így megy. Talán kevesebb órám volt, mint otthon lett volna, de mivel minden kurzushoz heti két előadás tartozott, így most sem töltöttem kevesebb időt az egyetemen. Ezt azonban egyáltalán nem bánom, ugyanis talán egyet leszámítva az összes előadásom nagyon élveztem. Persze, amikor a vizsgákra került sor rendesen neki kellett feküdni a tanulásnak, és a negyven fokal hőség nem könnyítette meg a helyzetünket, a végén pedig még magam is meglepődtem, hogy milyen jó eredményekkel zártam a vizsgaidőszakot.

Alig értem haza, de máris hiányzik a gördülékeny ügyintézés, az olaszok barátságossága, a lyukasórákban elmajszolt focaccia, a sikeres vizsgákat követő cappuccino és fagyalt és csak remélni merem, hogy a következő tanévben hasonlóan izgalmas, tartalmas és hasznos kurzusokhoz lesz Pécsen is szerencsém.

A tanév elején írtam egy cikket a PécsiBölcsész honlapjára, amolyan kedvcsinálót a pótjelentkezési időszakra, akkor ezt írtam: „*az Erasmus kinyitja előtted a világot, de az élményeket neked kell beengedned*” – úgy érzem ennél jobban ma sem tudnám az megfogalmazni az ösztöndíjjal kapcsolatos érzéseimet. Ha nyitottak vagyunk páratlan élményekkel gazdagodhatunk, új barátságok születhetnek, szakmai kapcsolatok épülhetnek, új keretbe helyezhetjük már meglévő tudásunkat és új ismeretek birtokába kerülhetünk, a komfortzónánkat átlépve pedig újra felfedezhetjük önmagunkat.

